

от време на време миглите ѝ отронваха светла, прозрачна сълза, която падаше върху везбата, която лежеше в ръцете ѝ. Тя отдавна бе престанала да ниже конец до конец в пъстра смяна на ярко баг-ри по ръкава на новия си хитон. Ръцете ѝ, неподвижно отпуснати, с иглата в десницата и ръкава в другата, лежах на коленете ѝ като мърни гълъби.

Преди малко Асен ѝ беше казал, че към март на следната пролет, ще събере всичките си войски, ще извика цялата куманска конница зад Дунава и ще унищожи завинаги ^и ~~с~~мита на Визанс.

За кой път вече Елена щеше да изпрати на ^{асна} ~~опасна~~ бран обичния си мъж? Отново идеха дълги самотни ^{те} дни, пълни с тревога и неизвестност, безсънни ^{те} ~~нощи~~, когато просната пред кандилото, царицата не се уморяваше да ~~я~~ моли с вяра и топли сълзи, Света Богородица и всички ^{ни} ~~свети~~ и чудотворци.

Не беше ли дошло време да помисли малко и за себе си? Десет години изпитания и грижи ^е ~~бяха~~ привили стройната му снага, половина от косата му беше побеляла, дълбоки бръчки изрязваха измършавялото му лице. Само дръзкият блясък на очите му не беше намалял.

Елена въздъхна и изтри хубавите си мигли.

А друга беда се надигаше тъмна и безлика - опасната мълва за недоволство ~~и~~ и закани на народ и боляри. Уморени бяха всички. И жадни за власт и богатства. А обилните приходи отиваха все за оръжия, коне и войскашки плати.

- Потърпете още малко... - казваше Асен. - Сега или никога ние ще постигнем великото си ~~мечтано~~ ^{вътрешно} ~~вътрешно~~ ^{вътрешно}.

Но никой не искаше вече да чака.

И още едно нещо мъчеше душата на царицата и я сушеше като зла неверна болест. А тайната не можеше повече да се крие. Рано или късно всеки щеше да я узнае. Но как да му каже? Нямаше